SPORTUL magazin

Tema: „Trofeul Petschowski" pentru spectatori

Propunerea susținătorilor prea „zeloși".

Participăm, c-o să ne placă,
La orișice trofeu sau cupă.
Dar vrem punctajul să se facă
„'Naintea meciului, nu după!

Ecoul instituirii „Trofeului Petschowschi" la Arad.

Așa s-a hotărît Aradul
Să-și venereze corifeul:
U.T.A. să ia campionatul,
Susținătorii ei — trofeul!

av. Ghiocel CONSTANTINESCU
Ploiești

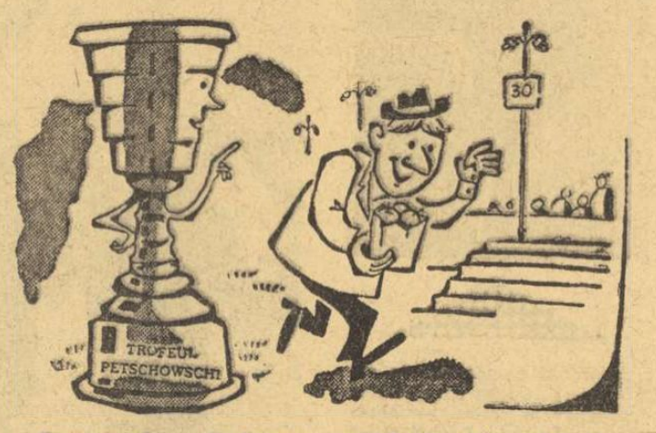

Spectatorul: — *Ce fac cu merele? Zău că le mănînc!..*
Desen de AL. CLENCIU

DIALOG CU EROII UNEI CĂRȚI

Vedetele de altădată ale fotbalului nostru, care generează nostalgice aduceri aminte printre mai vîrstnicii iubitori ai acestui sport, descind din cărți în imaginația tinerilor purtînd aureola legendei. Copiii, atrași de mirajul balonului rotund și al ghetelor cu crampoane, găsesc mai pasionante istorisirile în legătură cu Dobay, Bindea, Cotormani, cu senzaționalele și dramaticele partide ale echipei naționale de acum aproape patru decenii, decît poveștile cu Feți-frumoși, se apleacă cu sîrg și lăcomie asupra cărților de literatură sportivă.

Paginile lucrării lui Ioan Chirilă „Finala se joacă astăzi" l-a determinat pe micuțul Adrian Ceaîicu, elev în clasa a V-a la Școala generală nr 1 din Craiova să încerce, prin intermediul corespondenței, o apropiere de vrăjitorii balonului, cărora dorea să le cunoască mai detaliat activitatea, cerîndu-le în același timp sfaturi pe baza cărora micul îndrăgostit de fotbal să descifreze tainele care l-ar putea face un mare jucător. Și răspunsurile idolilor săi n-au întîrziat să sosească, spre marea bucurie a micului elev.

„Dragul meu Adrian, îți răspunde celebrul Dobay, despre cel mai frumos meci al meu este greu să-ți scriu, deoarece în vremea aceea multe meciuri au fost frumoase. Mă voi opri, totuși, asupra unuia la ciștigarea căruia am contribuit direct (dar să nu crezi că e unicul): România — Iugoslavia din preliminariile campionatului mondial (1934). Conduceam cu 1—0 la pauză, dar, la reluare, adversarii au egalat. În minutul 70, am primit o pasă bună de la „Soby" (Schwartz) și am ratat de la 7 metri. Îți închipui ce s-a întîmplat cu mine în acel moment și imediat după aceea? Eram mistuit de sentimentul culpabilității față de colegii mei. De aceea, am hotărît să-mi răscumpăr greșeala. În minutul 81, Soby mi-a servit din nou o minge, pe care am ajuns-o în marginea careului, într-un unghi dificil. Dar am chitit bine, am strîns din dinți și am șutat cu sete. Pe urmă nu mai îmi amintesc decît că publicul a invadat terenul și s-a năpustit spre mine cu urale de bucurie... Fusese gol și România se calificase...".

În fața aceleiași întrebări dificile este pus Bindea, care notează „Îmi ceri să-ți povestesc cel mai frumos meci din cariera mea! Este foarte greu să aleg din cele peste 1 500 susținute în perioada 1925—1946, cu echipe din țară și străinătate: jocuri amicale și de campionat, intercluburi sau interțări pe pămîntul patriei noastre sau în afară... Toate meciurile au fost frumoase pentru mine, deoarece mi-a plăcut să joc fotbal"...

Sfătosul Bindea însă, nu uită să-și avertizeze discipolul: **„...dacă dorești să devii un fotbalist bun, prima calitate este să ai o mare dragoste pentru acest sport. Numai iubindu-l cu adevărat, vei putea munci cu pasiune și dăruire pentru a-ți însuși celelalte cunoștințe"...**

În imagine, ultimul, în ordinea nașterii, dintre suporterii Rapidului... Ați ghicit, este vorba despre fiul fundașului giuleștean Lupescu, pe nume Ioan Angelo. Foarte fericit de venirea pe lume a urmașului său, pe care — desigur — se gîndește să-l facă tot rapidist, Lupescu i-a promis acestuia și un cadou fotbalistic. Amintindu-ne că la nașterea fiului său, Motroc i-a oferit acestuia titlul de campion (după cum promisese într-un interviu) ne gîndim la cadoul pe care-l poate face anul acesta Lupescu: poate Cupa, căci campionatul...

ZIGZAG FOTBALISTIC

O PERFORMANȚĂ RARĂ

„Hat-trick"-ul (seria de trei goluri marcate de același jucător într-un singur meci) nu este o raritate. Dar să înscrii trei goluri în propria poartă, într-un singur meci, este într-adevăr ceva neobișnuit. Și totuși, într-un meci de ligă din Argentina între echipele Cafuente și Perosa, fundașul primei formații, Ramirez, a înscris trei autogoluri! Noroc că formația sa a ciștigat cu 4—3, pentru că altfel ar fi avut de furcă cu coechipierii și cu... suporterii! După meci, antrenorul Cortez a declarat că, în viitor, Ramirez va fi utilizat ca înaintaș. Nu afît pentru a marca goluri în poarta adversă, ci pentru a fi cît mai departe de propria-i poartă!

„VOI JUCA ÎN FINALĂ"...

Celebrul Pele este foarte optimist în privința calificării echipei Braziliei în turneul final al C.M. din Mexic. Ba, mai mult, Pele afirmă că echipa sa se va califica și în finala turneului. Deși în prezent selecționata Braziliei nu este în cea mai bună formă, Pele este convins că pînă anul viitor ea va fi la fel de tare ca și în 1958 și 1962, cînd a cucerit titlul. „Avem elemente de certă clasă — a declarat el. Citez doar pe Natal, Rivelinho și Dirceo. Dar și alții, ca Tostao și Edu, sînt fotbaliști mari. În Mexic vom arăta cu mult mai mult decît în Anglia, unde am fost „călcați în picioare de jucători și arbitri". Acum, ne pregătim de revanșă. Dar nu o revanșă de „lupte libere", ci una de fotbal pur. Vreau să joc la adevărata mea valoare în finală, să arăt că Pele știe să joace în fața unor adversari care iubesc fair play-ul. După un succes în Mexic mă voi putea retrage fericit din fotbal".

REFLECȚII

● Gazonul este covorul care se așterne la picioarele... fotbalului!

● Cînd, la începerea jocului, terenul se trage cu banul, la „noroc", unele echipe trag greșit concluzia că și meciul se poate desfășura „la noroc"!

● Șuturile în bară sînt socotite jumătăți de gol! Totuși, oricîte „jumătăți" am aduna, nu dau un gol întreg!

● Ratarea unui penalti aproape că nu mai miră pe nimeni! Înscrierea unui 11 metri... surprinde!

● Echipelor studențești fruntașe, la sfîrșitul turului, li s-a cîntat **Gaudeamus igi-tur!** Cu cîntec e însă... returul!

● Deosebirea dintre eroarea de tipar și o eroare de arbitraj constă în aceea că prima mai poate fi, oarecum, îndreptată prin erată — pe cînd a doua...

D. MAZILU

FOTBALUL eternă poveste

desene de S. NOVAC

— *Ești formidabil! Nici nu te-ai tras bine din maimuță și gata, la meci!!!*

— *Nu fi, mizericordioasă, Zoiticо, și dă-mi pantalonii. Că tu știi cum sînt: am, n-am treabă, la două jumate, trecute, fix, trebuie să fiu la stadion!*

— *De-mi dai voie la meci, pe cuvîntul meu de cavaler să-ți fac un [illegible]!!!*

— *Și după asta, pot să mă duc și eu, Mami?*

SPORTIVI SUB CUPOLA ACADEMIEI

MATEMATICIANUL OCTAV ONICESCU FRUNZĂREȘTE FILE DE LETOPISEȚ SPORTIV

— Nu, eu n-am fost ceea ce s-ar putea numi un sportiv, dar am deslușit nobilele țeluri ale sportului și de aceea am participat la acțiunea care i-a hărăzit fundamentarea și progresul pe temeiuri științifice, afirmarea într-o lume din cuprinsul ariei învățămîntului universitar — ne spune academicianul — matematician Octav Onicescu, savantul român cu prestigioasă notorietate în știința internațională.

Peste figura de o prestanță romanică a venerabilului profesor, un surîs redă lumina unei depline liniști interioare. Prelungita meditare adună gînduri de demult și interlocutorul nostru pornește să frunzărească file dintr-o carte parcă numai de dînsul știută.

..Studiile matematice m-au absorbit, și tînăr profesor, funcționînd la liceul militar de la Mănăstirea Dealului — unde printre elevi se afla și academicianul de azi Elie Carafoli — am avut plăcutul prilej de a mă afla între oameni valoroși, care au predat la catedre, educatori desăvîrșiți: Virgil Bădulescu, Emil Pălăngeanu, Alecu Manolescu, dr. Bebe Lascăr — toți animați de preocupări active pentru ridicarea sportului românesc, pentru încadrarea lui într-un regim oficial de stat.

...După cel dintîi război mondial și de-abia atunci cînd mentalitatea oficială a evoluat pînă la recunoașterea necesității unei organizări în materie, a luat ființă Oficiul Național de Educație Fizică, ca organism central, iar adiacent — Institutul Superior de Educație Fizică și Institutul Militar de Educație Fizică.

In acele timpuri eu funcționam profesor la Universitatea din București și am răspuns solicitării ce mi-a fost adresată, acceptînd să conduc catedra de mecanică și apoi rectoratul institutului, care a devenit mai tîrziu Academia Națională de Educație Fizică, una dintre primele din lume.

— Păstrați, desigur, amînturi prețioase din acea perioadă de mare însemnătate pentru educația fizică de la noi...

— Firește, după cum aft sesizat, mă găndesc cu plăcere la oamenii cu care am conlucrat și cu satisfacție la ceea ce s-a realizat atunci pentru așezămîntul universitar, pentru sistemul educativ de la noi, atunci în formare — nu oricum și cu oricine! — pentru pregătirea generațiilor de profesori de educație fizică, adevărați făclieri trimiși în mijlocul tineretului să sădească interesul pentru exercițiul fizic, să ridice noțiunea educativă în folosul sportului.

Ne-am străduit atunci să împlinim acel vis țesut în anii Mănăstirii Dealului, preocupați să-i convingem pe cei în drept că trei erau capitolele fundamentale, de care depindea reușita: știința, condițiile materiale și încrederea maselor. Au fost organizate catedre noi, laboratoare de cercetare și experiență, pentru ca așezămîntul din Dealul Spirii să devină cu adevărat o școală superioară a igienei omului sănătos, prin studiul mișcării fizice, prin acel complex care determină transpunerea studiului teoretic în experiment practic. Profesori ca inginerul Cyril Petrescu, la tehnica materialelor, disciplină pendinte de catedra de mecanică, profesorul Gheorghe Zapan, poetul și elenistul Theodor Naum, transferat ulterior la Universitatea din Cluj, o seamă de medici — anatomiști, biologi și fiziologi — cu laboratoare în specialitate, au ridicat cursurile lor la nivel superior, deosebit. Era o mare satisfacție să știi că de acolo porneau profesorii de educație fizică la liceele din țară și tot de acolo, din Dealul Spirii, ajung la regimente, la liceele militare, și la școlile de ofițeri, instructori militari de educație fizică.

Condițiile de viață socială pentru studenții în educație fizică, regimul de tabere — iarna la Predeal și vara la Eforie — pentru aplicațiile practice la sporturile de zăpadă și montane, ca și pentru cele nautice, au constituit atunci „acte revoluționare" și sînt bucuros că ce s-a făcut atunci nu numai că nu s-a irosit, ci că în condițiile de azi, statul nostru asigură un regim de adevărată îndestulare învățămîntului de educație fizică, ce se dezvoltă într-o ambianță de progres tehnic și de afirmare științifică.

E de dorit — continuă interlocutorul nostru — ca și în orice altă disciplină, ca viitorul profesor să fie astfel format încît el să nu devină numai un pedagog la catedra către care se îndreaptă, ci, în primul rînd, un cercetător științific preocupat de om și de mișcările lui, apoi un animator, un colaborator activ și competent al organizației sportive locale, un autentic făclier — — cu adevărat purtător de lumină în lumea tineretului — în masa poporului. Educația fizică e o știință complexă și ca și matematica — știință concretă — ea trebuie să obțină rezultatul final absolut, fără interpretări, fără dibuiri, căci materia e însăși omul, cu toate aspirațiile și drepturile lui.

Sînt bucuros că trăiesc satisfacția roadelor de azi, dezvoltate în statul nostru și în acest domeniu. Că unul ce revede drumul parcurs de educația fizică și de sportul românesc, trăiesc avea visul nostru de aur, de acum mai bine de o jumătate de veac, bătut azi cu nestematele realității ce înconunează viața tineretului sportiv român — a încheiat academicianul Octav Onicescu, care aduce sub cupola Academiei Române nu numai valorosul aport al matematicianului erudit, ci și recunoscuta contribuție în folosul educației fizice din patria noastră, apreciată azi în lume.

V. FIROIU

Întîlnire pe Regent Street

de Brian GLANVILLE

Comentator sportiv al gazetei londoneze „Sunday Times", cu ani în urmă corespondent în Italia, Brian Glanville este unul dintre cei mai vestiți cronicari englezi de fotbal și, în orice caz, primul dintre ei care a reușit și în carieră literară. Autor al unei suite de schițe și nuvele din lumea fotbalului, Glanville și-a cucerit notorietatea cu romanul „The Rise of Gerry Logan" („Ascensiunea lui Gerry Logan"), a cărui versiune românească va apare zilele acestea în Editura C.N.E.F.S.

Calitatea indubitabilă de cunoscător îi conferă ușurința de a se mișca în lumea fotbalului fără grija de a călca strîmb, după cum veți putea constata citind schița alăturată. Se vede clar că Brian Glanville iubește fotbalul, deși îi privește pe eroii săi cu oarecare milă, așa cum făcea Jack London cu boxerii săi...

Nu-mi venea să cred că putea fi el. Și totuși... Dar ce căuta pe Regent Street, tocmai în ziua cînd venisem și eu în Capitală?

În timp ce ne apropiam unul de altul, am sperat din nou să mă fi înșelat, iar cînd eram atît de aproape încît identitatea lui era acum neîndoielnică, am nădăjduit că nu mă va zări. Dar el m-a recunoscut și, exclamînd cu voce tare „hello Bob", m-a luat de braț ca și cum am fi fost prieteni de cînd lumea.

— Bună ziua Bob, ce mai faci? Mi se adresă cu o voce puțin tremurată. Și începu să-mi scuture mîna puternic.

Era tras la față. Slăbise mult. Cearcănele groase din jurul ochilor trădau insomnii. Dar ceea ce mă izbi în primul rînd era înfățișarea sa. Toată mîndria și aerul acela bărbătesc dispăruseră. Acum semăna cu un cîine hăituit care așteaptă o vorbă bună.

Cu un ton amical, aproape patetic, m-a întrebat: „Ce treabă te-a adus la Londra?"

— Am venit la o reuniune a comitetului ligii profesioniste de fotbal. Dar dumneata?

Pe neașteptate, a devenit prudent, lucru neobișnuit la el, și privind în jur cu aer bănuitor zise: „Avocații mei. Nu cumva crezi că aș putea lăsa lucrurile la voia întîmplării?"

Nu știam ce să răspund. Dar tot el mă scoase din încurcătură. „Nu vrei să bem o ceașcă de ceai?"

Și, vorbind, mă luă de braț și mă trase spre o prăvălioară. Toată întîmplarea îmi displăcea și aș fi fost fericit să pot pleca. Nu știu din ce motiv am acceptat. Ne-am așezat și am comandat chelnerului două ceaiuri cu rom. Localul era unul din numeroasele baruri-restaurant din această parte a Capitalei, cu mese vechi, lipite una de alta, lîngă ferestre înalte cu perdele afumate. Scoase din buzunar un pachet de țigarete și-mi oferi una, pocnind pachetul cu degetul mare, că fumătorii. Surprins, nu m-am putut reține să exclam: „Pe dracu! Tu fumezi, Jack?". Mi se părea ceva straniu. Să nu fumezi, să nu bei, erau principiile de bază ale decalogului său sportiv. Exemplul său, în cele mai recalcitrante cazuri, avea efecte miraculoase. Privindu-i degetele, am văzut că erau impregnate de culoarea gălbuie a nicotinei.

— Nu fumam, doar știi, cînd erai și tu la noi, la United.

Replica sa a fost spusă șoptit, ca și cum s-ar fi rușinat. Și ca să schimbe vorba mă întrebă:

— Te ocupi și acum cu pregătirea fizică la Newcastle?

— De educație fizică! Da. Mi-am luat și diploma. Pentru asta sînt aici.

— O, desigur, foarte bine.

Dar se vede că nu-l interesează problemele mele. Și cu înfrigurare adaugă: „Ei bine, ce crezi despre tot ce mi s-a întîmplat?" Aștepta probabil să-i compătimesc. Aș fi putut să-i răspund cu una din frazele acelea obișnuite: „Teribil, Jack! Nu meritai o astfel de nenorocire" — dar nu puteam să fiu atît de ipocrit.

— După tot ceea ce am făcut pentru ei, după atîția ani de muncă. Am trăit numai pentru echipa asta. Bob. Acum, iată răsplata.

— Știu, Jack, știu.

— Două campionate, de trei ori Cupa Angliei. Și-apoi, toți jucătorii pe care i-am descoperit și i-am format numai eu. Ce s-ar fi făcut fără mine? Gîndește-te ce afaceri bune au făcut. Cîți jucători au vîndut. Numai pentru Billy James, care nu i-a costat nici un șilling, au încasat 50 000 de lire sterline. Și tu, Bob, ai fost unul din cei mai bine vînduți.

Spusei un „da", se vede neconvingător căci el a ridicat privirea uluit și m-a privit direct în ochi. Eu eram însă liniștit ca mai înainte, astfel că după o scurtă pauză continuă.

— M-a durut mult felul în care am aflat. Știi cum? Din ziare.

— Și eu tot acolo am văzut.

— M-au rănit pentru toată viața.

Cînd a spus aceste cuvinte, ochii i s-au umezit. Se părea că retrăiește totul de la început.

— Imaginează-ți: să cumperi ziarul și să citești pe prima pagină: „Echipa a lichidat contractul cu antrenorul Jack Bradlaw". Credeam că visez urît. Literele dansau nebunește în fața ochilor. Nici n-au avut măcar curajul să mi-o spună în față!

— Într-adevăr, nu au procedat prea cinstit.

Răspunsul meu părea că-l încurajează.

— Ți-amintești ce mai echipă aveam? Cînd erai și tu la noi, Bob! Ce mai tripletă aveam. Erai tu, Joe Winter și Ronnie Morse. Ce meci am jucat în cupă cu Huddersfield în sferturile de finală. Era formidabil. Tu, Bob, ai marcat două goluri! Joe a înscris încă unul.

— Da, îmi amintesc. Dar era în semifinale nu în sferturi — spusei pe un ton rece.

— În semifinale, da, da — recunoscu el, și tăcu.

Simțeam că așteaptă să vorbesc eu, să răscolesc amintirile, să-l ușurez. Dar nu puteam. Îmi veni în minte ziua aceea cînd în biroul său mi-a spus: „Bob, vei fi transferat la Leeds". Eu, uluit, i-am răspuns că nu voiam în ruptul capului să plec de la United. Și el, pe un ton aspru, definitiv: „Ne-am înțeles cu Leeds. Peste două săptămîni joci la ei". Eu, disperat: „Dar nu vreau să plec!". La care el, cînd cu pumnul în masă, mi-a strigat: „Am spus că vei pleca și vei pleca! United nu este o echipă pentru un nepriceput ca tine!"

N-am plecat la Leeds. Dar zece săptămîni n-am jucat în nici o formație. Cercetam listele celor convocați pentru meciuri, numele meu nu apărea. În fiecare vineri priveam listele, eu nu figuram nici măcar la echipa de rezerve. Începusem chiar să cred că am greșit refuzînd transferul. Să nu poți juca, să stai pe tușă la infinit... Eram disperat. Aveam atunci 19 ani. La vîrsta asta ai nevoie mai mult că oricînd de încredere în tine însuți.

Apoi cîțiva jucători s-au accidentat și prin forța împrejurărilor am fost chemat să joc în echipa rezervelor. La sfîrșitul sezonului mi-am reluat locul în echipă. Dar nu puteam să uit. Și, cînd Newcastle s-a interesat de un inter dreapta, am acceptat. Cred că s-a bucurat cînd am plecat de la United. Nu avea nevoie de jucători care să gîndească, ci de roboți, de neajutorați.

O tăcere grea se așternuse între noi. Cred că-mi intuia gîndurile.

— Nu, nu m-am purtat rău cu nimeni, spuse ei, ca și cum ar fi vrut să se dezvinovățească.

— Nu, Jack — răspunsei eu.

— Poate că uneori am fost cam aspru, sau chiar grosolan. Dar asta e firea mea. Cu jucătorii m-am purtat însă ca un tată. Totdeauna.

Atunci se apleacă înainte. M-a privit drept în ochi, ca și cum ar fi vrut să mă hipnotizeze. Era un gest de care uza totdeauna cînd un jucător nu era de acord cu el. Cred că nu suporta ideea că l-ar putea uri foștii lui jucători. Avea mai ales nevoie de compătimire.

— Pe vremea mea, înainte de război, vorba antrenorului era sfîntă. Nu se putea sta la discuție cu Herbert Chapman sau Jack Tinn.

— Vremurile s-au schimbat — i-am răspuns, parcă fără să vreau.

— Da, s-au schimbat. Dar jucătorii puteau să facă ceva pentru mine. Măcar o pețiție. Am primit doar o scrisoare, de la Johnny Pears.

— Exact, Johnny, băiatul cu ochi albaștri. „Da, domnule, nu domnule" — atîta știa. Era zgîrcit la vorbă întotdeauna — răspunsei eu.

Jack continuă să aștepte un cuvînt bun de la mine, o dovadă a faptului că regret cele întîmplate, că am uitat răul ce mi-l făcuse el mie. Uitasem de mult întîmplarea aceea, rana se vindecase, eram și eu antrenor acum și într-un fel îl compătimeam. Atitudinea lui, lipsită de demnitate, mă făcea să fiu rece. M-am gîndit să-i spun: „Vezi, Jack, acuma vei înțelege ce înseamnă să fii tratat cum făceai tu cu noi jucătorii". Dar nici asta n-am putut să i-o spun. Nu eram în stare nici să-l ajut, nici să fiu crud, să-l rănesc.

Ceaiurile rămaseseră neatinse. Doar scrumiera se umpluse cu mucurile de țigară. Parcă ne scoperea o ceață deasă cu irizări violete.

— Aș vrea să plec — spusei, ridicîndu-mă de pe scaun.

Jack se apleacă peste masă și, prinzîndu-mă de mîini, se rugă:

— Nu pleca acum, te rog.

— Trebuie să mă grăbesc, nu mai prind trenul.

— Scrie-mi Bob, îți voi trimite adresa mea.

— Bine, Jack, voi încerca, dar să știi că nu prea am talent la genul epistolar.

— Trebuie să menținem legătura.

Vocea lui căpătase accente disperate. În acel moment, de la o masă din fundul sălii, se ridică un om. Ne privise tot timpul. Traversă localul, se apropie de noi și zise: „Mister Bradlaw, dacă nu mă-nșel! Îmi amintesc de dumneavoastră de pe vremea cînd ați jucat în națională. Domnule, îmi pare rău de cele întîmplate. Cei de la United s-au purtat mișcește".

Își strînseră mîinile. În ochii lui am văzut o sclipire de satisfacție. În același timp, voia să mă rețină. Dar eu am profitat de ocazie și, stringîndu-i mîna, îi spusei:

— La revedere, Jack.

Atunci el se adresă necunoscutului, arătîndu-mă: „Unul din cei mai buni jucători ai mei". Cînd am ajuns la ușă, mă strigă din nou: „Bob". Am întors capul. El continua să mă privească, ca pentru un adio. Îl priveam mut, fără nici o expresie. Așteptam.

— Îmi vei scrie, Bob?

— Voi încerca, Jack.

Și am ieșit. Trecînd am privit prin vitrină în sală: omul străin continua să-i vorbească, dar antrenorul, absent, nu-l mai asculta.

În românește de
Ilie GOGA